Stuk **2011** (2008-2009) – Nr. 2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

5 februari 2009

ONTWERP VAN DECREET

tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid

AMENDEMENTEN

Zie:
2011 (2008-2009)
– Nr. 1: Ontwerp van decreet

AMENDEMENT Nr. 1

voorgesteld door de heren Filip Dewinter, Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 2/1(nieuw)

Aan boek II, titel I, hoofdstuk I, een artikel 2/1 toevoegen, dat luidt als volgt:

"Artikel 2/1

In artikel 4 van hetzelfde decreet, worden na de voorlaatste zin de volgende vier zinnen toegevoegd:

"*In het bijzonder wordt bij een mogelijke inplanting in het beoordelingsbeleid voor vergunningsplichtige constructies van religieuze aard rekening gehouden met de gevolgen voor het cultuurhistorisch patrimonium en de culturele eigenheid van de betrokken woonomgeving. Hierbij moeten de lokale, provinciale en Vlaamse overheid de mogelijkheid hebben te allen tijde te kunnen waken over het behoud van het cultureel bouwkundig erfgoed in de Vlaamse steden en gemeenten. Bij het gebruik van de maatstaf van de ruimtelijke draagkracht kunnen dus ook criteria of overwegingen van cultuurbehoudende aard meespelen. De cultuurhistorische eigenheid van een bepaald gebied kan dus onderdeel zijn van de beoordeling van de ruimtelijke draagkracht van een gebied."."***.**

VERANTWOORDING

De inplanting van religieuze gebouwen is in Vlaanderen niet specifiek geregeld in de decreten op de ruimtelijke ordening. Deze constructies zijn vergunningsplichtig, maar de lokale besturen en het Agentschap Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed beoordelen de aanvragen enkel vanuit stedenbouwkundige invalshoek.

De christelijke, joodse en islamitische gebedsruimtes bevinden zich in Vlaanderen nagenoeg allemaal in woongebied of in specifieke bestemmingszones voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen (blauwe kleur op de gewestplannen) die zich in het woongebied situeren.

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gewijzigd door de omzendbrief van 25 januari 2002 en door de omzendbrief van 25 oktober 2002, vermeldt trouwens dat de meeste gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen in het woongebied thuishoren wegens de grote relatiefrequentie tot het publiek. De redenering is dat die inrichtingen hun specifieke taak daardoor naar behoren kunnen vervullen.

De ministeriële omzendbrief en de wetgever hebben de religieuze gebouwen overigens niet opgenomen in een lijst met inrichtingen die als gemeenschapsvoorziening kunnen worden beschouwd, maar waarvan de lokalisatie in een woongebied of zone voor openbaar nut (gelegen in de woonzone) niet wenselijk is, zoals containerparken, waterwinningen, meteostations, begraafplaatsen of waterzuiveringsinstallaties.

Het algemeen principe is wel dat indien die gemeenschapsvoorzieningen (bijvoorbeeld religieuze gebouwen) in het woongebied worden gepland, onder meer het karakter van het betrokken woongebied, de ruimtelijke implicaties op de directe omgeving en de gebruikelijke stedenbouwkundige criteria in overweging dienen te worden genomen.

Artikel 4 (titel I - Inleidende bepalingen) van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening luidt:

"De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.".

Alhoewel de decreetgever het ook uitdrukkelijk heeft over de 'culturele gevolgen' van het beheer van de ruimte, bestaat er voor de ruimtelijke planning nog steeds een te enge interpretatie van het begrip 'erfgoed'. Erfgoed wordt in de (structuur)planning te vaak verengd tot landschap. Dat zorgt er tevens voor dat het beleid ten aanzien van cultuurhistorisch patrimonium, en meer concreet de inplanting van het religieus-culturele patrimonium, nauwelijks in de ruimtelijke planning wordt verankerd.

De indieners van dit amendement vinden dat het behoud van het cultureel erfgoed en bouwkundig erfgoed in het algemeen als beeldbepalend element voor de culturele identiteit in ieder geval meer zou moeten doorwerken in het stedenbouwkundige vergunningenbeleid. Het behoud van het cultuurhistorisch erfgoed gebeurt vandaag via een aantal klassieke instrumenten zoals een bescherming als monument, landschap, archeologische zone of stads- of dorpsgezicht. Die instrumenten zijn echter onvoldoende en beogen slechts een specifieke zone binnen een woongebied. Het aangehaalde erfgoed staat, wanneer het zich in een woonomgeving bevindt, hoe dan ook in een wederzijdse relatie met de ruimere omgeving en het is de taak van de ruimtelijke planning/het beleid om dat te proportioneren.

In het buitenland woedt momenteel het debat over de inplanting van steeds meer islamitische religieuze gebouwen in woongebied, in casu gebedsruimtes en moskeeën. De bouw-

of verbouwaanvragen volgen elkaar in snel tempo op. Er gaat dan ook steeds meer aandacht uit naar de relatie tussen het aanwezige cultuurhistorisch patrimonium en de ruimtelijke draagkracht van een bepaalde omgeving.

Zo heeft de Landesregierung van Karinthië van een meerderheid in de Karinthische Landtag de opdracht gekregen om een wijziging in de wetgeving op de ruimtelijke ordening door te voeren waarbij de lokale besturen de mogelijkheid zouden krijgen in hun beleid inzake ruimtelijke ordening vergunningsaanvragen ook vanuit het oogpunt van het behoud van het cultureel patrimonium te beoordelen. Meer concreet krijgen lokale besturen de mogelijkheid om bijvoorbeeld de inplanting van een moskee of islamitische gebedsruimte te verbieden wanneer de vormgeving daarvan de ruimtelijke draagkracht van de directe omgeving zou aantasten. De ruimtelijke draagkracht kan dan worden begrepen of ingevuld als het bewaken van het huidige aanwezige cultureel patrimonium als beeldbepalend element voor de culturele identiteit van een bepaald gebied.

De indieners van dit amendement willen een bepaling toevoegen aan artikel 4 van het ontwerp van decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening waarin bepaald wordt dat zowel de Vlaamse, provinciale als gemeentelijke overheid in haar vergunningenbeleid en in haar stedenbouwkundige beleid met betrekking tot de woongebieden (stedenbouwkundige invulling van de woongebieden via BPA's (bijzondere plannen van aanleg) en RUP's (ruimtelijke uitvoeringsplannen) er te allen tijde voor moet kunnen zorgen dat het culturele karakter van de gemeente, de stad of de streek ook op architecturaal vlak, meer bepaald op het vlak van het bouwkundige en cultuurhistorische erfgoed, wordt bewaard.

De BPA's en de RUP's geven invulling aan een woongebied en bevatten dus stedenbouwkundige voorschriften. De stedenbouwkundige voorschriften kunnen eigendomsbeperkingen inhouden, met inbegrip van een bouwverbod. De BPA's en RUP's moeten dus bouwvoorschriften kunnen opnemen die de bouw van, bijvoorbeeld, moskeeën met minaretten in bepaalde woongebieden effectief verhinderen en voor een dergelijk verbod ook een juridische basis leveren.

De overheden kunnen trouwens ook in hun ruimtelijke visie die tot uitdrukking komt in de structuurplannen (die het kader aangeven voor de gewenste ruimtelijke structuur en de langetermijnvisie op de ruimtelijke ontwikkeling van het gebied in kwestie) reeds aangeven dat ze aandacht hebben voor het behoud van het cultureel karakter van het bouwkundig erfgoed in het gebied waarop het structuurplan betrekking heeft. In tegenstelling tot de omzendbrief over de provinciale ruimtelijke structuurplannen, waarin een inhoudelijke taakstelling voor 'landschap' ontbreekt, wijst de omzendbrief RO 97/02 van 14 maart 1997 over het gemeentelijk structuurplanningsproces (Belgisch Staatsblad 28 maart 1997) wel op de noodzaak om in de visie de uitwerking van de gewenste beeldbepalende elementen in de gemeente (onder andere gebouwen, constructies, natuurlijke elementen) aan bod te laten komen. Er wordt eveneens verwezen naar de mogelijkheid om de selectie van beeldbepalende elementen in de bindende bepalingen op te nemen.

De indieners van het amendement beogen de mogelijkheid om via deze selectie de overheden ook de mogelijkheid te geven om in hun visievorming de inplanting van moskeeën en islamitische gebedsruimtes die als beeldbepalend element niet tot het westerse culturele bouwkundig patrimonium behoren, te voorkomen. Dat moet dan tot uiting komen in de juridische onderbouw van de ruimtelijke visie via RUP's en BPA's.

De indieners van dit amendement stellen immers vast dat moskeeën religieuze gebouwen zijn met zeer uiteenlopende architecturen. Het overgrote deel van de nieuwbouwmoskeeën betreffen gebouwen met een Moorse en/of oosterse bouwstijl die haaks staat op ons cultuurhistorisch patrimonium. In ieder geval behoort de architecturale vormgeving van moskeeën in de strikte zin van het woord geenszins tot het cultuurhistorisch erfgoed van West-Europa. Moskeeën zijn trouwens multifunctionele gebouwen, die niet alleen een functie als gebedshuis hebben, maar ook als sociale verzamelplaats fungeren, zeg maar gemeenschapshuizen in de meest brede zin van het woord. Bij hun stedenbouwkundige inplanting moet dan ook gezorgd worden voor een goede ontsluiting en parkeergelegenheid. Maar er moet volgens de indieners van het amendement ook op worden toegezien dat hun architecturale vormgeving het ruimtelijk functioneren en de ruimtelijke draagkracht van de omgeving/de andere deelruimtes niet schaadt.

AMENDEMENT Nr. 2

voorgesteld door de heren Filip Dewinter, Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 12/1(nieuw)

In boek II, titel II, hoofdstuk I, een artikel 12/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Artikel 12/1

Aan artikel 19, §3, tweede lid, 1°, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij decreten van 26 april 2000, 21 november 2003 en 10 maart 2006, worden de volgende woorden toegevoegd:

"waarbij de overheid kan waken over de integriteit van het cultureel bouwkundig erfgoed als beeldbepalend element voor de cultuurhistorische eigenheid van een bepaald gebied, waarbij deze ook onderdeel van de beoordeling van de ruimtelijke draagkracht van een gebied wordt.".".

VERANTWOORDING

Zie amendement nr. 1.

AMENDEMENT Nr. 3

voorgesteld door de heren Filip Dewinter, Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 18/1(nieuw)

In boek II, titel II, hoofdstuk VI, een artikel 18/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Artikel 18/1

Aan artikel 39, §1, derde lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

"*De voorgeschreven modaliteiten kunnen geënt en gemotiveerd zijn op de bekommernis de integriteit van het cultureel bouwkundige erfgoed als beeldbepalend element voor de cultuurhistorische eigenheid van een bepaald gebied te bewaken, waarbij deze ook onderdeel van de beoordeling van de ruimtelijke draagkracht van een gebied wordt.".".***

VERANTWOORDING

Zie amendement nr. 1.

AMENDEMENT Nr. 4

voorgesteld door de heren Filip Dewinter, Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 24/1(nieuw)

Een artikel 24/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Artikel 24/1

Aan artikel 54, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt een punt 13° toegevoegd, dat luidt als volgt:

*"13° het behoud van het cultureel bouwkundige erfgoed als beeldbepalend element voor de cultuurhistorische eigenheid van een bepaald gebied en onderdeel van de beoordeling van de ruimtelijke draagkracht van een gebied.".".***

VERANTWOORDING

Zie amendement nr. 1.

AMENDEMENT Nr. 5

voorgesteld door de heren Leo Pieters, Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin en Frans Wymeersch en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 34

In voorgestelde tekst in artikel 124, §1, 3°, het getal "12" **vervangen door het getal** *"14"***.**

VERANTWOORDING

Als gevolg van de ondertekening van het Kyotoprotocol moet ons land de emissies van broeikasgassen terugdringen. Om de vastgestelde norm van uitstootreductie te halen, zal ook de energie-efficiëntie van de Vlaamse woningen dienen te verbeteren. Om deze doelstelling te bereiken legde de Vlaamse overheid de zogenaamde EPB-regelgeving (energieprestatieregelgeving) op voor nieuwbouw en renovatieprojecten waarvoor een bouwvergunning is vereist.

Aan nieuwbouw en vergunningplichtige uitbreidings- of verbouwingswerken wordt een energieprestatie-eis (E-peil) van 100 opgelegd en een globaal isolatieniveau (K-peil) van 45.

Tal van burgers wensen echter verder te gaan en streven naar een 'laag energiewoning' (E-60 en K-30). Ook eigenaars van bestaande woningen wensen inspanningen te doen om deze norm te bereiken of op zijn minst zo dicht mogelijk te benaderen.

In een 'laag energiewoning' is het verbruik zo'n 50% à 60% minder dan in een klassieke woning. Het verhogen van het aantal woningen dat deze norm bezit of benadert, zal dan ook

een substantiële bijdrage betekenen in de reductie van de uitstoot van broeikasgassen.

Een belangrijke factor, naast andere maatregelen, voor een energiezuinige woning en zeker een 'laag energiewoning' is een goede thermische schil. Dit kan enkel worden bereikt door een deugdelijke isolatie. Cruciaal hierbij is dat koudebruggen worden vermeden. Hiertoe dienen dan ook de buitenmuren, de vloer en het dak afdoende te worden geïsoleerd en dient er gebruik te worden gemaakt van hoogrendementbeglazing.

De dikte van de gevelisolatie dient om de 'laag energiewoning'-norm te bereiken, minimaal 14 cm te zijn, de isolatie in de vloer moet 10 cm zijn, en de isolatie van het dak dient te liggen tussen de 15 en de 20 cm.

Experts zijn het erover eens dat bij bestaande gebouwen in Vlaanderen een isolatie in de spouw beter en efficiënter is om het vereiste isolatieniveau van de gevel te bekomen.

Door slechts een overschrijding van de rooilijn of de bouwlijn van 12 cm toe te laten, verplicht men de eigenaars van bestaande woningen die de rooilijn of bouwlijn raken, willen ze de vereiste spouwisolatie bekomen, de gevel af te breken en minimaal 2 cm achteruit te plaatsen. Gezien de risico's en kosten die zulke ingrepen met zich meebrengen, zullen maar weinig eigenaars geneigd zijn om deze ingreep uit te voeren. De te kleine mogelijkheid om de rooilijn of de bouwlijn te overschrijden fnuikt dus de 'goodwill' van heel wat eigenaars van bestaande woningen om de energieprestaties van hun gebouw te optimaliseren.

Dit amendement strekt er dan ook toe om alsnog de eigenaars van bestaande woningen toe te laten om de rooilijn of bouwlijn te overschrijden met 14 cm en aldus de juiste isolatiedikte binnen de spouw te bekomen om de 'laag energiewoning'-norm te bereiken, en aldus bij te dragen aan het reduceren van de uitstoot van broeikasgassen.

AMENDEMENT Nr. 6

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 34

In de voorgestelde tekst in artikel 133/71, §2, in de inleidende bepaling de woorden "dertig dagen" **vervangen door de woorden** *"zestig dagen"***.**

VERANTWOORDING

Dit amendement heeft tot doel de vervaltermijn om jurisdictioneel beroep aan te tekenen bij de Raad voor vergunningsbetwistingen op 60 dagen te brengen in plaats van op 30 dagen zoals voorzien in het ontwerp.

Het ontwerp maakt van de Raad voor vergunningsbetwistingen immers het hoogste administratieve rechtscollege in de vergunningsaanvraagprocedure. Dit orgaan zal dan ook de bevoegdheid overnemen binnen deze procedure die thans toekomt aan de Raad van State. De termijn om annulatieberoep aan te tekenen bij de Raad van State bedraagt 60 dagen.

Het halveren van deze beroepstermijn voor een beroep bij de Raad voor de vergunningsbetwistingen tast te zeer de rechtsbescherming aan, zeker in gevallen van stilzwijgende afwijzig van het administratief beroep in laatste aanleg (cf. artikel 133/51).

AMENDEMENT Nr. 7

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 43

In de voorgestelde tekst in artikel 145, 1°, b) vervangen door wat volgt:

"b) zij voldoet onverminderd hetgeen wordt bepaald in het tweede en derde lid aan de vereisten, vermeld in artikel 5 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, doch zij kan krachtens de stedenbouwkundige voorschriften niet tot permanente bewoning worden bestemd;

Wanneer de constructie echter bij de inwerkingtreding van het decreet, niet voldoet aan de vereisten vermeld in artikel 5 van het decreet van 5 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, en voor zover een verdere bewoning geen gevaar inhoudt voor de bewoners beveelt de burgemeester op advies van de gewestelijke ambtenaar zoals bedoeld in artikel 2, 7°, van het decreet van 5 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode dat de noodzakelijke renovatie- , verbeterings-, of aanpassingswerken door de

eigenaar worden uitgevoerd. Deze renovatiewerken dienen uiterlijk voltooid te zijn ten laatste op 30 april 2012.

*In afwachting van de renovatie-, verbeterings-, of aanpassingswerken vermeld in vorig lid sluit het niet voldoen van de constructie aan de vereisten vermeld in artikel 5 van het decreet van 5 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de kwalificatie als weekendverblijf niet uit."***.**

VERANTWOORDING

Aan de permanente bewoning van een weekendverblijf ligt vaak een sociale problematiek ten grondslag. Veel personen die permanent een weekendverblijf bewonen, doen dit omwille van de hoge grond- en huurprijzen elders.

Een groot deel van de weekendverblijven die door deze sociaal zwakkeren permanent worden bewoond, voldoen echter niet aan alle vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Het gaat hier meestal om kleinere onvolkomenheden zoals gebreken in de sanitaire voorzieningen, de wasgelegenheid, de watervoorziening, de verlichtingsmogelijkheden in functie van de woonfunctie enzovoort.

Door de vereiste die artikel 145, 1°, b), oplegt aan het begrip 'weekendverblijf', voor de toepassing van hoofdstuk IV dreigen deze sociaal zwakkeren uitgesloten te worden van het woonrecht.

Dit amendement is dan ook ingegeven door een bekommernis voor de personen die om sociale redenen verplicht zijn om permanent in een weekendverblijf te wonen.

De voorgestelde regeling is gebaseerd op het zogenaamde snelherstel uit artikel 15, §1, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode, waar de burgemeester op advies van de gewestelijke ambtenaar bepaalde werken kan opleggen wanneer een onbewoonbaarverklaring geen goede oplossing zou zijn omdat onbewoonbaarverklaring zou leiden tot herhuisvesting van de bewoners.

De decretale maximumtermijn van 15 dagen uit de Vlaamse Wooncode is in dit voorstel echter verlaten en vervangen door de verplichting om de werken uit te voeren voor 30 april 2012. Dit is de datum waarop het onderzoek naar een planologisch oplossingskader uiterlijk voltooid moet zijn.

De uitgebreide termijn om de constructie in regel te stellen met de vereisten uit artikel 5 van de Vlaamse Wooncode is ingegeven door het feit dat deze de bewoners (die eigenaar zijn) in staat stelt om de vereiste werken te spreiden en dus ook om de financiële last hiervan te spreiden. In dit opzicht kan het amendement dan ook worden beschouwd als een overgangsmaatregel die permanente bewoners in staat moet stellen om hun weekendverblijf in overeenstemming te brengen met de vereisten uit de Vlaamse Wooncode.

Het kan echter nooit de bedoeling zijn om bewoners verder te laten wonen in omstandigheden die een gevaar voor hen betekenen. Daarom wordt de toepassing van de regeling ook uitgesloten voor gevallen waar verdere bewoning een gevaar inhoudt voor de bewoners.

AMENDEMENT Nr. 8

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 43

In de voorgestelde tekst in artikel 145, 2°, a) vervangen door wat volgt:

*"a) op de dag van de inwerkingtreding van het Aanpassings- en aanvullingsdecreet betrekken zij een weekendverblijf als hoofdverblijfplaats, zulks blijkens een voorlopige of definitieve inschrijving in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister van de betrokken gemeente;"***.**

VERANTWOORDING

De regeling dat men op de dag voor de inwerkingtreding van het Aanpassings- en aanvullingsdecreet het weekendverblijf reeds gedurende ten minste één jaar moet betrekken als hoofdverblijfplaats blijkens een inschrijving in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ingegeven door de wens om speculatie en misbruiken tegen te gaan.

De regering heeft hierbij echter geen rekening gehouden met de praktijk die door bepaalde gemeenten wordt gehanteerd waarbij zij mondeling weigeren om personen die permanent wonen in een weekendverblijf in te schrijven in het bevolkings- of vreemdelingenregister. Slechts wanneer de permanente bewoner op zijn recht om ingeschreven te worden staat, bijvoorbeeld door de inschrijving schriftelijk aan te vragen, geven de betrokken gemeenten gevolg aan hun wettelijke verplichting om iedereen die zijn of haar hoofdverblijfplaats vestigt op hun grondgebied, in te schrijven in het bevolkings- of vreemdelingenregister.

De betrokken gemeenten maken dan ook misbruik van het feit dat heel wat permanente bewoners niet op de hoogte zijn van hun recht om ingeschreven te worden in de gemeente waar zij hun hoofdverblijfplaats vestigen.

De vermelde praktijk leidde er dan ook toe dat een groot deel van de permanente bewoners zich niet inschreven in de betreffende gemeenten.

Dit misbruik dat op zich reeds een ontoelaatbare schending is van het legaliteitsbeginsel, zal bij de inwerkingtreding van het woonrecht leiden tot een ongelijke behandeling tussen de fei-

telijke permanente bewoners en de permanente bewoners die erin slaagden om de inschrijving af te dwingen.

De voorgestelde wijziging verhelpt dit door het juridische ijkpunt op de dag van de inwerkingtreding van het decreet te leggen. Op deze wijze kunnen de feitelijke permanente bewoners die door de misbruiken van de overheid zich niet inschreven hun toestand nog regulariseren.

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 43

In de voorgestelde tekst in artikel 145/2, §2, het eerste lid vervangen door wat volgt:

"Op straffe van verval van hun woonrecht zijn permanente bewoners ertoe gehouden om in te gaan op een aanbod tot herhuisvesting vanwege de overheid dat voldoet aan volgende voorwaarden:

– *de aangeboden herhuisvesting betreft een woning die is gelegen in dezelfde gemeente waar het weekendverblijf dat permanent wordt bewoond door de begunstigde van het woonrecht is gelegen;*

– *de aangeboden herhuisvesting betreft een woning die voldoet aan de vereisten vermeld in artikel 5 van het decreet van 5 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode;*

– *de huurprijs en de lasten van de woning die het voorwerp uitmaakt van de aangeboden herhuisvesting bedragen niet meer dan 1/55 van het bruto belastbaar gezinsinkomen van de permanente bewoners."***.**

VERANTWOORDING

De ontworpen regeling bevat geen voorwaarden waaraan het aanbod tot herhuisvesting moet voldoen. Dit geeft dan ook een te ruime mogelijkheid aan de overheid om de permanente bewoners die genieten van het woonrecht te herhuisvesten aangezien bij de herhuisvesting geen rekening dient gehouden te worden met het recht op vrije woonstkeuze, de aangepastheid van de aangeboden woning en de financiële draagkracht van de permanente bewoners en hun gezin.

Dit amendement tracht hieraan dan ook tegemoet te komen door de sanctie van het verval van het woonrecht bij weigering om in te gaan op een voorstel tot herhuisvesting vanwege de overheid te onderwerpen aan een drietal voorwaarden.

Op de eerste plaats dient de aangeboden herhuisvesting een woning te zijn die is gelegen in dezelfde gemeente als deze waar het weekendverblijf is gelegen. Op deze wijze wordt tegemoet gekomen aan het recht op vrije woonstkeuze.

Daarnaast dient de aangeboden herhuisvesting te voldoen aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Op deze wijze wordt een minimum aan comfort, veiligheid en aangepastheid van de woning aan de gezinstoestand van de titularis van het woonrecht verzekerd.

Tot slot legt de voorgestelde wijziging ook op dat er rekening dient te worden gehouden met de financiële draagkracht van de permanente bewoners.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 43

In de voorgestelde tekst in artikel 145/2, §2, in het derde lid tussen de woorden "of" **en** "niet langer" **de woorden** *"onverminderd hetgeen is bepaald in artikel 145, 1°,b), tweede en derde lid,"* **invoegen.**

VERANTWOORDING:

Dit amendement is een technische aanpassing om de bepaling in overeenstemming te brengen met amendement nr. 7.

AMENDEMENT Nr. 11

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 45/1 (nieuw)

In titel VI, hoofdstuk I, een artikel 45/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Artikel 45/1

In het artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij decreet van 1 maart 2002 en 21 november 2003, worden volgende wijzigingen aangebracht:

– *in 1° schrappen van de woorden "of in stand houdt";*

– *in 2° schrappen van de woorden "of in stand houdt";*

– *in 3° schrappen van de woorden "of in stand gehouden";*

– *in 6° schrappen van de woorden "of in stand houdt";*

– *in 7° schrappen van de woorden "of in stand houdt";*

– *het derde lid wordt geschrapt."***.**

VERANTWOORDING

Dit amendement strekt ertoe om de instandhouding van inbreuken binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied te depenaliseren.

Men kan zich immers bij de onverjaarbaarheid van inbreuken binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied de vraag stellen of het op zich geen nieuwe verstoring van de rechtsorde is wanneer de strafvordering en de strafuitvoering lange tijd nadat de inbreuk heeft plaatsgevonden, en dus de oorspronkelijke verstoring van de rechtsorde reeds lang is uitgewist, nog kan worden ingesteld.

Daarnaast kwetst de onverjaarbaarheid het rechtvaardigheidsgevoel daar onschuldige kopers of erfgenamen moeten blijven leven met het zwaard van Damocles boven hun hoofd omdat er ooit een bouwinbreuk werd begaan die plaatshad in kwetsbaar gebied.

AMENDEMENT Nr. 12

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 45

3° schrappen.

VERANTWOORDING

Dit amendement dient samen te worden gelezen met amendement nr. 11 dat ertoe strekt de instandhouding binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied te depenaliseren.

Door het depenaliseren van het instandhoudingsmisdrijf wordt dit lid immers zonder voorwerp.

AMENDEMENT Nr. 13

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 47

In de voorgestelde tekst in artikel 148/12, eerste lid, 1° schrappen.

VERANTWOORDING

In amendement nr. 11 wordt voorgesteld om de instandhouding van inbreuken binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied te depenaliseren.

Bij depenalisering vervalt de zwaarwichtigheid die de onderwerping aan de adviesbevoegdheid van de Hoge Raad van vonnissen of arresten waarvan de termijn voor de uitvoering

van de herstelmaatregel op de betekeningsdatum reeds tien jaar of meer is verstreken, verhindert.

Dit amendement strekt er dan ook toe om de uitsluiting van de adviesbevoegdheid voor de betekening van dergelijke arresten of vonnissen te schrappen.

AMENDEMENT Nr. 14

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 48

6° vervangen door wat volgt:

"*6° §3 wordt vervangen door wat volgt:*

*"§3. Het vorderingsrecht van de stedenbouwkundige inspecteurs en het college van burgemeester en schepenen, verjaart, in afwijking van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek, door verloop van vijf jaar, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 146, werd gepleegd.".".***

VERANTWOORDING

Het doel van dit amendement is het vastleggen van de verjaringstermijn voor de herstelvordering binnen alle gebiedsaanduidingen op vijf jaar. Er is immers geen dwingende reden voorhanden om de verjaringstermijn voor herstelvorderingen binnen open ruimtegebied en binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied langer te maken dan de gemeenrechtelijke verjaringstermijn voor burgerlijke vorderingen volgend uit een misdrijf.

De afwijking van artikel 2262bis, §1, voor wat betreft het moment dat de verjaringstermijn begint te lopen, werd overgenomen uit het ontwerp. Zoals de memorie terecht opmerkt, zorgt het nemen van de datum van de strafbare handeling als uitgangspunt immers voor een meer rechtszekere en transparante methodiek.

Een bijkomend voordeel van deze aanpak in combinatie van het plaatsen van de verjaringstermijn van de herstelvordering op vijf jaar in alle gebiedsaanduidingen, is dat deze verjaringstermijn voor alle gebieden wordt gelijkgeschakeld met de verjaringstermijn van de strafvordering. Dit schept een duidelijk kader voor de rechtsonderhorige die in zijn beleving waarschijnlijk niet het juridische onderscheid zal maken tussen strafsanctie en herstelmaatregel.

AMENDEMENT Nr. 15

voorgesteld door de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, Frans Wymeersch en Leo Pieters en mevrouw Marleen Van den Eynde

Artikel 74

In de voorgestelde tekst in artikel 181 het eerste lid vervangen door wat volgt:

*"De regeling van de verjaringstermijnen voor de herstelvordering zoals vermeld in artikel 149, §3, eerste lid, is van toepassing in de gevallen waar het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstelvordering in te stellen is ontstaan vóór de inwerkingtreding van het Aanpassings- en aanvullingsdecreet."***.**

VERANTWOORDING

Het doel van dit amendement is om de nieuwe regeling voor de verjaring van de herstelvordering retroactief te maken.

Hierdoor zal de verjaringstermijn van de overheid om herstel te vorderen voor bouwmisdrijven die werden gepleegd voor de inwerkingtreding van het Aanpassings- en aanvullingsdecreet beginnen te lopen vanaf de dag waarop het bouwmisdrijf werd gepleegd.

Dit systeem is eenvoudiger dan het systeem dat wordt voorgesteld door het ontwerp waarbij de termijn slechts begint te lopen vanaf de inwerkingtreding van het decreet, maar waarbij men rekeninghoudende met artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek moet kijken naar het feit of op basis van dit artikel de herstelvordering niet reeds is verjaard.
